

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

TOU JEAN JOSEPH-RENAUD

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΙΑΚΩΒΟΣ, 35 χρόνων — ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, 30 ετών.

(Σ' ένα κομψό, μικρό σαλόνι. Νύχτα άργά. Ο 'Ιάκωβος και η Μαγδαληνή επιστρέφουν από το θέατρο.)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (Βγάζει το ετανοφόρι της και το πετάει επάνω σε μία πολυθρόνα).— Δέν μπορώ να τόν υποφέρω πειά το φίλο σου, τόν Μιριώ.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Γιατί; Τι σου έκανε; **ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.**— Νά, ενώ μου έλεγε «καλησπράχτα», μου έσφιξε πάρα πολύ το χέρι. Και στό θέατρο, καθώς καθόταν κοντά μου, άγγιξε μέ τό γόνατό του τό γόνατό μου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Σπουδαία πράγματα! **ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.**— Τι λές, 'Ιάκωβε; Δέν τό βρούσκες λοιπόν καθόλου σπουδαίο νά ένοηθούν έτσι τί... (Διστακτικά), τί γυναίκα σου;

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Ο Μιριώ είχε πάντα μία αδυναμία γιά σένα...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— 'Αλλά' η αδυναμία αυτή γίνεται δύο και πάλι δύο... Δέν θέλω νά μάς συνοδεύει παντού ο Μιριώ. Δέν θέλω νά έρξεται στό σπίτι μου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Έλα, μίην έννευρίζεσαι... Αυτή τή στιγμή δέν είνε έδω ο Μιριώ. Έμιαστε μόνοι μας, έμεις οί δύο.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Πόσο είμαι έντιμιζομένη όταν έμιαστε μόνοι μας, οί δύο μας, 'Ιάκωβε! (Γέροντας στον ώμο του). Μ' άρθεσαι τόσο νά σέ κοιτάω κοντά μου, καί μόνο δεξό μου, τήν ώρα αυτή, πού όλα σιωπούν. Μου φαίνεται ότι μόνον εσύ κα' έγώ υπάγομε στόν κόσμο. 'Αλλά πόσο σπάνια σέ βλέπω τώρα τελευταία! 'Αλλοτε έρχόσουν κάθε βράδι...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Μά, ξέρεις... 'Η υποθέσεις... 'Η κρίσεις...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Κι' όμως μοι'λεγεσ άλλοτε ότι σου δίνω δύναμη, σου φέρνω τύχη... (Βλέπει άεσφα δύο γράμματα άπάνω σ' ένα τραπέζι).— 'Α, δύο γράμματα γιά μένα!... (Παίρνει τά γράμματα). Τά έφερε, φαίνεται, ο ταχυδότης τό βράδυ, όταν έλειπα. Τό ένα είνε τής μοδίστρας μου. Τό άλλο... (Κυτάζει τό φάκελλο). Μου είνε άγνωστο αυτό τό γράμμα. Μά... Πώς μου άρθεσαι νά διαβάω τήν έπιγραφή; «Κυρία 'Ιακώβου Ντενέλ». (Φιλεί τόν φάκελλο).

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Είσαι παιδί.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Σέ αγαπώ τόσο! Κι' είνε μία άπειρη χαρά γιά μένα νά μου δίνουν τό όνομά σου, νά μέ θεωρούν γυναίκα σου. Μήπως δέν μου έχεις πει πολλές φορές, πώς είμαι ή γυναίκα σου, μπροστά στό Θεό. Κάι όμως... Θά ήθελα νά μέ παρουσιάσης καί έπίσημος στόν κόσμο γιά γυναίκα σου. Μου έχεις υποσχεθεί πώς θά μέ πάρης μία μέρα. Μά δέκα χρόνια τώρα άδικα περιμένο νά έπιληρωσης τήν υπόσχεσή σου.

(Ο 'Ιάκωβος, χωρίς νά πη τίποτα, άνάδει ένα τσιγάρο).

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Δέκα χρόνια περιμένο, 'Ιάκωβε... 'Αν κ' αγαπάς άληθινά, πρέπει πειά νά μέ παντρευτεί. Μου φαίνεται πώς άξίζω νά γίνω γυναίκα σου. Δέν είνε έτσι, 'Ιάκωβε; Με τήρες άγνή σάν τό ζώο στόν άγροκόλο σου. Θυμάσαι; Πές μου, θυμάσαι; Σέ είχα άνοητήσει πάρα πολύ, δέν μπορούσα νά σου άντισταθώ, δέν μπορούσα νά μη σέ πιστέψω... Καί σου έμεινα πιστή. 'Ημουν πάντα γιά σένα μία καλή σύντροφος, μία πιστή φίλη.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Ποιός ξέρει όπώρα... 'Τοσο άν παντρευθήκατε δέν θά κ' αγαπήσεις τόσο...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (παυρώνοντας τά χέρια της).— Πώς μπορώ νά τό λές αυτό, 'Ιάκωβε; Έγώ σέ λατρεύω σάν θεό μου. Γιά σένα έγραφετάρια νά πάντα. Δέν ήμουν καμιά έλαφράκιμη μπανιέτα. 'Ημουν κόρη καλής οικογενείας. Σ' αγαπία τρελλά, καί σ' ακολουθούσα μέ τριπλή έπιστοσύνη. Οί δικαί μου κ' άνηθήκαν. 'Η φίλες μου μέ περιφρόνησαν. Πολλές παντρευμένες γυναίκες μέ ζητιάζουν μέ καταφρόνηση, έπειδή ξέρουν ότι δέν είμαστε παντρευμένοι. Καί όμως... Πές μου... Δέν ήμουν πάντα υπάδεια καλής σύζυγος;

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Μαγδαληνή... Με στενοχωρείς κ' αυτά πού μου λές. Δέν καταλαβαίνεις ότι δέν είνε δυνατόν νά παντρευθώ τώρα. Πώς νά σου τό πώ, Δέν θ' άκούστη τόσο καλά ο γάμος μας. Θά πειν: Πήρε ή φιλενάδα του.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (συντριμμένη).— Θεέ μου!... Γιατί μέ περιμένεις έτσι;

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Ναι, Μαγδαληνή. Ο γάμος μας θά ήταν καταστροφή για τίς υποθέσεις μου, γιά τό μέλλον μου...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (ταπεινωμένη).— Καλά, καλά... Καταλαβαίνω. Σέ στενοχωρώ. Τέλος πάντων... χωρίς μέ όν δτι μπορείς. Χάριζε μου μόνο μερικέσ στιγμέσ από τή ζωή σου. Μά είνε τώρα κάμψους και

ρός πού έρχεσαι τόσο σπάνια! Κι' αυτό κ' έννευρίζει πολύ... (Ανοίγει μηχανικά τό δεύτερο γράμμα). Μπάλ... 'Ενα κομμάτι από έρημευόδα. (Διαβάζει): «'Αγγέλλομεν τούς άρραβόνιας τής δεσποινίδος Σολάνης Γκουράν, κόρης τού μεγαλοεμπόρου κ. Γκουράν, μέ τόν κύριον 'Ιακώβον Ντενέλ...» (Η Μαγδαληνή χλωμαίζει καί κλονίζεται. Με φωνή κορμένη). 'Ιάκωβε!... Δέν είνε άληθεια... Πές μου πώς δέν είνε άληθεια...

(Ο 'Ιάκωβος παίρνει τό χαρτί από τά χέρια τής Μαγδαληνής, τό σαλακώνει καί τό πετάει μακριά).

ΙΑΚΩΒΟΣ.— 'Ηθελά νά ξέρω πώς σου τό έπειλε αυτό. **ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.**— Πές μου λοιπόν πώς δέν είνε άληθεια. Πές μου πώς δέν είνε δυνατόν νά κ' έγχαταλειφής...

ΙΑΚΩΒΟΣ. (Αποφασιστικά).— Αγαπήτ ή μου... Πρέπει νά είσαι λογική. Στη ζωή δέν κάνουμε πάντα ό,τι μάς άρθεσαι. Μή μέ κρίνεις άισθητά. Τά οικονομικά μου τώρα τελευταία μέ τήν κρίση δέν πάνε τόσο καλά... Μόνον ένας καλός γάμος μπορεί νά μέ σώση. Βοήθα μία λαμπρή έννοια... 'Εδίετασα τήν άσχη, αλλά τέλος τ' άποφάσισα.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (μέ βαθύ πόνο).— 'Ιάκωβε!... Πώς τοίμάς, πώς έχεις τό κοράριο νά μου λές τέτοια πράγματα! Σ' έμένα μιλάς έτσι, πού δέκα χρόνια τώρα δέν ζω παρ ό γιά σένα; Σέ μένα πού θυσιάζω τά πάντα γιά σένα; (Σεσάει σέ λυγμούς).

ΙΑΚΩΒΟΣ. (ανάδοντας ένα δεύτερο τσιγάρο).— Μαγδαληνή, σέ παρακαλώ, σέφυο πάλι πύζαμα... Θά προτιμούσα βέβαια νά πάρω έσένα, αλλά' αυτό θά ήταν ή καταστροφή μου καί ή καταστροφή σου...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Γιατί ή καταστροφή μου; **ΙΑΚΩΒΟΣ.**— Γιατί τί θά γίνουσταν όταν έγώ δέν θά είχα χριμάτα;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Σέρες πώς δέν σ' αγαπώ για τά χριμάτα σου. 'Αλλοτε, έχω περάσει μέ χαρτερία καί μέ χαρά, μπορώ νά πώ, άρκετές δύσκολες μέρες μαζί σου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Άφησε τούς φουαντισμούς, άγάτη μου. Τήν έπομένη τού γάμου μου θά σου δώσω ένα σημαντικό ποσό...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (σάν νά μην άκουσε τί τής ειπε).— Θεέ μου... Θεέ μου!... Τι θά γίνω!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Τι θά γίνης; Μά είσαι νέα άκάμα, είσαι όμορφη. Μπορεί κάποιος άλλος, πού άνεξάρτητος από μένα, νά σου έξασφαλίση μία άνετη ζωή.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (μέ άγανάκτηση).— Ο Μιριώ; Γι' αυτό λοιπόν τόν κάλυψες κάθε τόσο έδω; Γι' αυτό δέν θυμωες γιά τόν αϊθάδη τού τρακό σ' έμένα;

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Γιατί όχι κ' ο Μιριώ; Βέβαια, δέν είνε κανένα 'Αδωνις αλλά' είνε καλό καί τόσο πλούσιος!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (έξαλλη).— 'Α, θέλεις νά μέ παραχωρήσης στόν Μιριώ, γιά νά μίην έχης πειά καμιά έννοια γιά μένα;

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Θά σου έξασφαλίσω ένα καλό ποσό, άγάτη μου.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (κλαίοντας).— 'Α, 'Ιάκωβε, είσαι άκαρδος, είσαι σκληρός!... Σέ μένα μιλάς έτσι, σ' έμένα, σ' έμένα πού σου έδωσα όλη μου τήν ίταξη, όλη μου τήν άγρότητα, όλη μου τή θέση. 'Α, όχι, όχι, δέν θέλω τίποτα από σένα. Δέν θέλω τήν έπιμεμένη σου...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Μή κάνεις έτσι, Μαγδαληνή. Γίνε πάλι λογική. Θά ήταν τρέλλα νά...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Φύσασα μίην σκοτωθώ καί γίνε σκάνδαλο καί ματαιωθή ο γάμος σου; Αυτό δέν φοβάσαι; Μά όχι, έννοια σου. Δέν θά σκοτωθώ. Δέν άξίζει νά σκοτωθώ γιά σένα. Φύγε... φύγε...

(Ο 'Ιάκωβος φεύγει, χωρίς νά γυρίση νά ιδή πίσω του).

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. (μόνη).— Ναι, θά είμαι γυναίκα. Δέν τόν αγαπώ πειά... Είμαι νέα κ' όμορφη άκάμα. Μπορεί νά κ' αγαπήση κάποιος άλλος... Ποιός ξέρει!... Θά ζήσω... Θά έργαστώ... Θά νικήσω... Κι' άφού δέν τόν αγαπώ πειά... (Παίρνει μία φωτογραφία τού 'Ιακώβου από μία έταξέρα)... άφού δέν τόν αγαπώ, θά στείλω τή φωτογραφία του. Δέν θέλω πειά νά τόν βλέπω... Τόν μισώ... (Κυτάζει προσεκτικά τήν φωτογραφία). 'Αγάτη μου!... (Τήν φιλεί). Σ' αγαπώ!... 'Ω, πόσο σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ, κ' άς μου φέρθηκες τόσο σκληρά τόσο άναρθά!... Δέν μπορώ, δέν μπορώ νά ήρω χωρίς σένα... Σ' αγαπώ καί τώρα όπως σ' αγαπούσα καί άλλοτε. Δέν έχω τή δύναμη νά ζήσω, κ' άγνωστώς. Πρέπει νά πεθάνω, νά πεθάνω... Μά όχι τώρα... 'Οχι τώρα... Δέν πρέπει νά γίνη σκάνδαλο καί νά έπιδοσθή ο γάμος σου... Πρέπει, γιά τή δική σου έντιμια, νά κάνω έπιμονή, καί νά υποφέρω τό μαρτύριο μου... 'Αχ, σκληρό, σκληρό... κ' αγαπημένο!... (Σκύνει άπάνω στη φωτογραφία, κλαίοντας άπειλημένα.)

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— 'Α, 'Ιάκωβε, είσαι άκαρδος, είσαι σκληρός!...